

Helmin matka mummo- laan

Helmi oli köyhän työläisperheen lapsi. Hän asui pienessä kaivoskylässä, jossa huolto oli rumaa ja karua. Hänellä oli mummo kaukana maalla, jossa Helmi ei ollut koskaan käynyt. Matka sinne maksoi niin paljon, ettei hänen vanhempansa voineet sitä koko perheen kanssa tehdä. Köyhiä kun olivat, ja Helmi oli vielä liian pieni matkustamaan yksin.

Isä kertoi Helmille siitä kauniista seudusta missä mummo asui. Helmi tiesi siellä olevan suuri niittyjä, kauniita metsiä, joissa kesällä laulaa kymmeniä erilaisia lintuja; siellä on marjapuita ja pensaaita; siellä on Mustikki ja Raiku, jotka antavat makeaa maitoa ja vanha Rusko jaksaa vielä antaa monta hyvää kyytiä kauppalaan ja kylään. Sitten siellä on vielä vanha Halli ja mirri pentuineen ja parhaimmat kaikista — mummo ja vaari. Mummo kirjotti usein haluavansa Helmiä luokseen ja Helmin suurin toivo oli päästä mummolaan edes yhdeksi kesäksi.

Kotonaan hänellä oli suurin ilo juosta kylän läheisellä kedolla kukkia etsimässä, jotka tosin olivat vaivasen ja kuihtuneen näköisiä. Kylän kirjastosta hän lainasi kuvakirjoja, joista näki kuin kauniita maaseuduilla on. Mitä enemmän hän tutustui kirjojen ja isän kertomusten kautta maaseudun kauneuteen ja iloihin, sitä enemmän hän toivoi pääsevänsä mummolaan, jossa tiesi olevansa tervetullut.

"Nyt Helmi voisi päästä mummolaan," sanoi äiti kerran aivan odottamatta. "Sinnepäin menee eräs tätti ja hän lupaa viedä Helmin mukanaan."

Tämä oli niin suuri ilosanoma Helmille, että hän hyppi ja paukutti käsiään yhteen.

"Mutta Helmi tyttöni," sanoi äiti, "mummolaan pääsyyn on yksi ehto."

"Mikä se on, äiti?" kysyi Helmi ollenkaan avastamatta mikä se olisi.

"Katsohan lapseni. Äiti on koettanut neuvota sinua luopumaan monista moitittavista tavoista. Ne sinun täytyy jättää ennenkuin pääset mummolaan, sillä tiedäthän, ettei vanha mummo jaksu tehdä niin paljon työtä kuin niin huolettoman tytön takia jonkun täytyy tehdä."

Helmin mieli masentui. Tulivatko nuo hänen mielestään pienet huolimattomuudet nyt estämään hänen suuren, toivotun ilonsa? Hän meni ulos miettimään. Hän tunsi, että hänen täytyy ottaa pieni persoonansa tilille kaikista huonoista tavoista. — Mistä kaikista äiti olikaan häntä neuvonut, joita hän ei viitsinyt täyttää? — Niin, yksi tapa oli, että hän pesi huonosti käteensä ja kasvoin ja meni usein ruualle pesemättömin käsin ja iltasilla hän melkein aina meni nukkumaan pesemättömin käsin ja kasvoin ja kampaamattomin hiuksin. Lettinahat hän melkein aina jätti hiuksiinsa ja ne

eivät siis koskaan olleet sileet, eikä hän viitsinyt niitä pestä ja silittää kuten äiti oli neuvonut. Sitten vielä hänellä oli tapana riisuessaan iltasilla, pudottaa kaikki vaatteensa kenkien päälle lattialle yhteen kasaan yöksi, vaikka äiti oli neuvonut asettamaan ne niin, etteivät rypistyisi.

Jos äiti pyysi hänen pesemään astioita tai pyyhkimään niitä, teki hän sen niin huonosti kuin suinkin osasi. Jos äiti pyysi häntä jollekin pienelle asialle, niin ei hän kiiruhuttanut takaisin, vaan usein viivytelti missä hyvänsä, vaikka tiesi äidin odottavan. Näiden lisäksi oli hänellä vielä muitakin moitittavia tapoja, jotka hän itsekin tiesi huonoiksi. Hän ymmärsi, että hänen täytyy alkaa kasvattamaan itseään. Työ oli oleva ankara, mutta palkinto oli niin suuri, että hän kyllä jaksaisi pitää innostusta asiaan yllä.

Kun hän nyt näitä kaikkia ajatteli ja muisteli kuinka hellästi äiti oli häntä aina neuvonut ja miten sairaalosen äitiparan oli täytyntä pitää huolta hänen pienistä persoonallisistakin asioista, huomasi Helmi että äidillä oli syytä asettaa huonoista tavoista luopuminen mummolaan pääsyn ehdoksi.

Helmi meni äitinsä luokse ja sanoi: "Pääsenkö äiti menemään jos heti tänä päivänä alan muuttamaan tapojani paremmaksi?"

"Se tätti lähtee vasta koulun loputtua," sanoi äiti. "Jos sinä siihen asti osotat voivasi tulla kiltimmäksi, niin tietysti pääset."

"Sinä olet niin hyvä, äiti," sanoi Helmi, katumus mieleessään.

Muutaman päivän perästä hän alkoi jo vaistomaisesti tehdä niinkuin pitikin. Hän neuvoi napit vaatteisiinsa, pesi ja silitti lettinauhansa, asetti kaikki tavaransa hyvään järjestykseen ja koetti kaikin tavoin parantua. Hän alkoi jo itsekin nauttimaan hyvästä järjestyksestä ja sievistä tavoistaan.

Kun lähtöaika läheni, sanoi äiti: "Sinusta on tullut aivan toisenlainen tyttö kuin olit ennen. Olen ostanut sinulle sen hameen josta pidit niin paljon ja joitakin muitakin hyviä tavaroita matkaasi varten. Ne kyllä maksoivat vähän enemmän kuin meidän varoilla kannattaisi ostaa, vaan kun sinä olet ollut niin hyvä tyttö, tahdoin minä palkita sinun itseksivatukseksi."

Helmin ilo oli aivan rajaton kun hän katseli kauniita tavaroitaan ja ajatteli luvattua matkaansa.

Helmin oli ikävä erota isästä ja äidistä. Kyvneleet tulivat hänelle silmiin kun he jäivät seisomaan asemasillalle junan lähdeyttä. Pian kuitenkin haihtui ikävä kun juna kiiti pitkin uusia, tuntemattomia seutuja.

Varhain seuraavana aamuna hän saapui siihen kauppalaan jonka lähellä mummola oli. Vaari ja mummo olivat häntä asemalla vastassa ja kyvditsivät hänet vanhalla Ruskolla kotiinsa. Halli juoksi tielle vastaan ilosta haukkuen ja mirri pentuineen oli vastassa tupaan vievällä polulla. Mummola oli paljon kauniim-

pi kuin Helmi oli kuvitellutkaan. Kaksi suurta köynnösruusua kiipeili sievän valkoisen talon seinäniä katon äärelle asti ja mummolon kylvämet valmut, balsamit ja kukkaherneet nököyttelivät vasta aumeita nuppujaan. Vaarainpensaat punottivat marjoista, kasvitarhassa kasvoi tuoreita vihanneksia ja kasviksia ja mummolon kaksi suurta kirsikkapuuta olivat täynnä marjoja. Näytyillä kasvoi tuhansia villiä kukkasia, joista mehiläiset ja koreasiipiset perhoset kilvan imivät hunajaa. Kanoilla oli paljon pieniä poikasia, joita Helmi ei ollut koskaan ennen nähnyt, joten niiden katselemiselta ei tahtonut syömään joutaa. Sitten oli vielä pieni vasikka, jolle Helmi sai viedä maitoa. Vanha Halli ja mirri pentuineen olivat hauskoja leikkiveriä.

Helmin olo mummolassa oli niin hauskaa, ettei hänellä ollut koskaan niin hauskaa ennen ollut. Mummo ja vaari olivat hänelle niin erittäin hyviä ja rakastavia ja Helmi koetti olla oikein hyvä ja tehdä aina niinkuin luuli olevan hyvin ja ystävällistä. Kun mummo kirjotti Helmin äidille, sanoi hän, ettei hän ollut milloinkaan nähnyt niin kilttiä ja hyväkäytöksistä tyttöä kuin Helmi oli.

Sanni-tätti.

Kertomus Markhamin, Minn., sosialistien oikeusjutusta

Kirj. Tyyne K.
Jatkoo.

Valtion puolesta oli sinne kutsuttu todistajiksi kolmeoista koululasta, kaikki ympäristön opettajat, joita oli kuusi, ja Elystä, Minn., yksi opettajakokelas, Miss Kero, joka esiintyi päätodistajana, sekä joitakin farmareita. Siellä oli kolme ajattelematonta farmarinpoikaa, jotka olisivat mielellään halunneet saada joitakin syytteeseen syystä, että heillä oli näiden syytettyjen kanssa joitakin erimielisyyksiä.

Syytetyt veivät mukanaan kymmenkunnan todistajaa, joita ei yhtään puhuteltu. Sensijaan puhuteltiin kymmentä valtion todistajaa ja heidän todistuksistaan jo selvisikin, että syytösjuttu oli tekaistu ja mitä katalin juoni

FORT BRAGG, CAL.

Siitä nuorisolliton kenttäjuhlasta päätisi vähän kirjottaa. Se onnistui koko hyvin. Tuloja oli \$50.20, menoja \$14.05, joten puhdas voitto oli \$36.15.

Naapurimme Jack Gömberg loukasi jalkansa David Brandonin talsi metsässä kolme viikkoa sitten. Hän sairasti kaksi viikkoa kotonaan ja sitten lääkäri määräsi hänet San Franciscoon sairaalaan. Siellä hän on arveluttavassa tilassa.

Aug. Kinnunen, suuren perheen isä ja kirkon pylväs kuoli täällä. Oli ikävä nähdä kaksitoista lasta ja vaimo saattamassa isää hautaan. Hän oli 60 v. ikäinen.

Vanhapalkkakuntalainen Mrs. Kukko, kuoli toukok. 25 p. Hän sairasti vuoteen omana yksitoista kuukautta. Hän oli jo seitsemännellä kymmentä Se oli hyvä että pääsi rauhaan, kun niinkauan sairasti. — Toveruudella Vilho H. Jylhä.

köyhiä farmareita kohtaan. Kolme valtion todistajista koetti valheella syytettyjä vastaan. Miss Kero "muisti" että kappaleessa "Sosialisti ja soturi" käytettiin sotilaspukea, josta valheesta hän heti joutui kiinni, sillä sellaista ei käytetty. Joka asiassa hän puhui itsensä pussiin. Miss Bartlin ja Mr. Dork Duluthista kuuluvat St. Louise kauntin koulujen virkakuntaan. He olivat juuri ne, jotka erottivat Mrs. Rannan (ent. Miss Koivumaa) opettajattaren toimesta ja sulkiivat koulun, muistamatta ollenkaan tehdä tutkimuksia asiasta liiallisessa virkainnossaan ja isänmaallisuuskiihkoissaan. (He eivät olleet iltamissa.) He yrittivät sotkea meidän opettajan päälle joitakin aiheettomia syytöksiä ja tehdä hänestä epäisänmaallisen, kuitenkin sinä onnistumatta, sillä opettajamme oli täyttännyt velvollisuutensa yhdeksäntoistavuotiaana paremmin kuin kouluhallinnon vanhat päävirkaillat, sillä hän oli vienyt oman tähtilippunsa koululle, että voi selittää lapsille lipun merkitystä. Mutta oikeudessa tuli ilmi, että kouluhallinnon virkaillat eivät olleet muistaneet täyttää velvollisuutensa tuomalla Yhdysvaltain lippua koulun katolle, kuten oli määräys. Mr. Ink oli unohtanut lipun kokonaan Duluthin oikeustalon nurkkaan, vaikka meidän opettaja oli vaatinut sitä monta kertaa. Vasta tämän rettelön aikana ilmaantui lipputanko koulun katolle ja lippu siihen, samoin kuin toisiin kouluihinkin täälläpäin.

Minulta kysyttiin jos minä laskein tähtilipun alas. Vastasin, etten tehnyt sitä. Minulla oli tähtilippu ja olin koulussa kuulut selitettävän ja lukenut sanomalehdistä, että sitä ei sovi laskea alas. Minulta kysyttiin mistä minä olin saanut ne kappaleet. Vastasin: Olen toiset tilannut ja toiset (nim. jotka olivat Lasten Joulussa) sain palkkioksi Toverittaren lasten kilpailussa viime syksynä, josta minä myöskin sain \$1.10 edestä kirjallisuutta, jonka kaikki lahjotin tuttavilleni joululahjoiksi.

Päitsi minua, puhuteltiin Lilian Tuomala; Esther Koivumaa, William Eskeliä ja Yrjö Hiipakkaa. Muita ei puhuteltu

(Jatkoo kuudennella sivulla)

Parhain lahja

minkä lapset voivat saada äideiltä, isiltä, tädeltä ja sediltä,

—on—

Lasten Laulukirja

Toimittanut

Hilja Liinamaa-Pärssinen.

Kirjan toinen painos on juuri valmistunut ja on saatavana TOVERIN KIRJAKAUPASTA

Hinta 35c kappale.